

Fremmede, saa det blev for hans Vedkommende ikke til stort mere end Goddag og Farvel.

Præsten fulgte ham dog ud gennem Haven og udtalte sin Beklagelse af, at de ikke havde faaet Lejlighed til at genoptage deres Meningsudveksling. Han tog Afsked med et varmt Haandtryk og et »Lykke paa Rejsen«, som Per besvarede med et fuldtonende Tak. At Præsten særlig havde tænkt paa hans Amerikarejse, forstod han godt; men han sagde til sig selv, at han jo virkelig var i Færd med at begive sig ud paa Rejse til en ny og fremmed Verden og derfor maatte have Ret til at tage mod hans gode Ønske.

Det var altid med et lille Suk, at Pastor Blomberg saae Folk drage til København. Omend det sjældnen kom tilorde hos ham, kresede hans Tanker bestandig om denne By, hvis blotte Navn fik hans godt skjulte Ærgerrigheds Orm til at røre sig i hans Bryst. At faa Embede og skaffe sig Ørenlyd i Hovedstaden, — det var det hemmelige Maal, hvorfor han længe havde arbejdet, — det var det store Haab, der (ham selv tildels uafvidende) i Tidens Løb havde udformet hans Kristendomsopfattelse og gjort den bestandig mere indsmigrende i sit Frisind og sin Fordragelighed. Ganske særlig havde han i sine Skrifter taget Sigte paa den akademiske Ungdom, i det hele paa de dannede, religiøst ligegyldige eller helt vantro Krese, hvis kristelige Genopvækker han følte sig kaldet